

Sõna

Sõbralikud sõnad on nagu kärjemesi, magusad hingele ja kosutuseks kontidele.
Õp 16:24

Mõte

Meile, kaasaegsetele Lääne inimestele ja tarbimisühiskonna lastele pole ehk kärjemesi kuigi oluline, sest me sööme palju magusat. Kuid kujutlegem korra vana-aja inimest, kellele mesi, seda enam veel värske kärjemesi oli vast ainsaks magusa allikaks, peale puuviljade. Aga Õpetussõnade raamatus mõeldakse siin ju eeskätt „sõbralikke sõnu“, millele olulisust nii mõnusalt värvikalt kirjeldatakse. Need on igasuguse hea ja loova inimestevahelise suhtlemise alustuseks igal ajal ja igal pool vajalikud olnud.

Palve

Isa taevas! Oleme kõik ühest puust ja juurest. Seesama Sinu ehitusmaterjal on kõikjal, kus elab inimesi. Kuid anna meile kõigile, palun, suhtlemisel ikka neid sõbralikke sõnu, mida on magus öelda ja kosutav vastu võtta!

TERE TULEMAST
30.6.-02.07.2019 TOOLSE PUHKEKÜLLA

LEERILAAGRISSE
TUTVU RISTIUSU
PÕHIMÕTETEGA.
ÕPI TUNDMA
PIIBLIT JA LEIA
OMA SUHE
JUMALAGA

Tunne rõõmu!
**LASTE- JA
NOORTE
SUVEPÄEVADELE**

Korraldab: EELK Viru praostkond

Osalustasu:
oma telgiga 5€/inimene
kämpingus 10€/inimene
Hinna sees ööbimine, söök ja programm

Leerilaager:
kadrina7.wixsite.com/leerilaager
vpleerilaager@gmail.com
53427999

Info ja registreerimine →

Suvepäevad:
tederkaja@gmail.com
58050793

Leerilaager JA laste suvepäevad tulemas!

Ja jälle! Ja taas! Leerilaager Toolse Puhkekülas 30. juuni kuni 2. juuli, mille ajal võtame läbi ristiusu alused ning elame koos ühes rütmis palvuste, laulude ja söögiaegadega. Kuid seekord on leerilaager eriline, sest toimub laste suvepäevadega koos. Mõlemal üritusel on oma programm. Elamine kämpingus 10 eurot või ka oma telgiga (5 eurot). Enam odavam olla ei saa. Registreerimine on alanud JA – Tere tulemast!

Surnuaiapäha Kadrina kalmistul

23. juuni kl 11.30

Pühapäevakooli hooaja lõpetamine

9. juunil, nelipühäl kl 11 leerimajas. Järgneb kirikukohv

Kirik kutsub kinno

7. juuni kl 19 leerimajas film

KAOTATUD PARADIIS

Vaba annetus

„Kuhu oled teel, Noomi?“ Suvesari.

Väikeseid tähelepanekuid Ruti raamatust

I jagu.

**Selle „Elulätte“
suvesarjas vaatleme üht
Pühakirja kaunimat lugu
noorest moabilannast, kes
vaatamata kõigile
katsumustele jäi oma ämma
Noomi kõrvale ja kellest sai
Iisreli kuningas Taaveti
esiema. Head lugemist!**

Ruti raamat asub Pühakirjas pärast Kohtumõistjate raamatut ja on pärast karne kohtumõistmisi ja verevalmisi täis kohtumõistjaid kui „palsam“ hingele. Piiblist loeme: „Ja neil päevil, kui kohtumõistjad mõistsid kohut, juhtus, et nalg oli maal. Siis läks üks mees Petlemmast Juudamaalt, et võõrana elada Moabi väljadel, tema ja ta naine ja nende kaks poega. Selle mehe nimi oli Elimelek ja tema naise nimi oli Noomi ja tema kahe poja nimed olid Mahlon ja Kiljon.“ (Ru.1:1-2) Seega saavad Ruti raamatu sündmused alguse kohtumõistjate ajal, mille tulemusena kannatab rahvas nälja all. Nii otsustab petlemmlane Elimelek minna Moabi väljadele ja elada seal seni, kuni ajad paranevad. Mahlon ja Kiljon võtavad aga endale abikaasadeks moabilannad-Ruti ja Orpa. Tol ajal ei olnud see otseselt range keelu all, et abielluti mitte Juudamaalt pärit naistega. Kuid Moabi kombed ja teiste jumalate teenimine tekitab juba raamatu alguses huvitava konflikti, sest edaspidi me näeme, kuidas Rutt kinnitab oma truudust Noomi päritolule ja enda soovile teenida ainujumalat- Jahvet. Kuid on veel teinegi paraleel, nimelt Elimeleki teadlik otsus minna oma kodukohast, justkui etteaimates, et Noomi vajab peagi kedagi, kes tema eest vanaduspäevil hoold kannaks. Sest Ruti raamatu esimese peatüki viies salm kinnitab, et peagi surevad nii Elimelek kui ta pojad ja Noomi jääb oma miniatraga üksi. (Ru. 1:1-5). Kuidas sündmused aga edasi arenevad ja mida sellest õppida, seda vaatame juba lehe järgmistes numbrites. Jääge meiega! Järgneb.....

VIHMAVARBLANE XX osa

Kui Bläku Eduard sama päeva pärastlõunal endale uuesti kiirabi oli sunnitud välja kutsuma, ei olnud tal õrna aimugi, et Tõstamäe Tõnu ja Loopre Hannes teda veel samal õhtul külastama tulevad. Eedi lihtsalt ei mõelnudki selle peale. Viimasel ajal oli ikka nii välja kukkunud, et joodud viinast ja õllest kippus tervis nii steikima, et hakka või uluma. Mõnel külmemal talveõhtul kimbutasid jalavalud ka, et võta või kargud. Peavalust ei tasanud aga mitte rääkidagi. Eedi lamas määrdunud diivanil ja püüdis mõtteid koondada. Jah, viimasel jutuaJamisel naabrimehe Lembituga oli välja koornud mõte, et naabrimees teda vaid aidata tahtis. Ja korraga tundis Bläku Eduard Saare Taalile tehtu pärast kohutavat häbi. Nüüd mõtles Bläku Eduard, et ega see teguviis millegi muu, kui ärajoodud alkoholi süü saanud olla. Aga on see siis vabandus oma käitumisele. Eduard keeras teise külje ja jäi tehtud süstist norinal magama. Ta uinus sügavasti ja nägi kummalist und. Ta oleks nagu paadiga jõel olnud ja korraga hakkas see paat hüppama ja keerlema ning jõe kohale oli tõusnud paks piimjas udu, mille seest kostis hää: „Lõpeta joomine, Eedi. Vastasel juhul jääb sul vaid veel neli kuud elada. Sa sured, sured.....“ Viimased sõnad kaikusid kui kaja selget und nägeva Eedi peas ja siis ta ärkas. Eedi ei mõistnud tükk aega, mis oli sündinud. Vaevaliselt komberdas ta pliidi juurde kanget musta teed keetma. Veekannu kätte võttes märkas ta kui väga ta käed värisesid. Praegu oleks hädasti üks sigarett või soru ära kulunud, aga mida polnud, oli raha. Eduard tundis end sandisti. Aga kuidas muutuda, millest alustada? Kas temasugune ongi selleks üldse võimeline. Tahtmatult liikusid Eedi mõtted naabritele. Jah, kõigil neil oli oma elu. Kes käis tööl, kes õppis. Aga siin Kuningamäel, lollidemaal nagu Eedile ikka oli mõelda meeldinud, polnud ju mingit tööd. Jah, Põltsamaa linnas teadis ta küll mitmeidki tuttavaid taarakorjamisest elatuvat, aga noh kaua ikka nii saavat. Loopre Hannes oli korra küll pakkunud talle mõningaid juhutöö otsi, aga siis oli viinaisu jälle suhu tulnud ja sinna see tööleminek ka jäi. Eedi komberdas kuuma teetassiga elutoa diivanile. Rüüpas sõõmu ja jäi siis uuesti magama.

Samal ajal kiirustas Saare Taali Esku palvemaja poole. Kuningamäelt oli palvemaja juurde kolm ja pool kilomeetrit ja selle maa otsustas Saare Taali kõndida jalgsi. Kaks aastat tagasi oli seda kogudust teenima tulnud noor, pisut üle neljakümne aasta vanune mees- Ruuben Hädamann koos oma abikaasaga. Vaimuliku kummalisest perekonnanimest tingituna tekkisid ümbruskonnas kohe kõiksugu jutud,

kuid neile ei pööranud Saare Taali kunagi tähelepanu. Nüüd kuendal detsembril tahtis ta kindlasti õpetajahärrale oma tütre Merle probleemidest tõsiselt rääkida. Vaimulikud ju ometi mõistvat neid noore inimese hingedekeerukusi. Saare Taali kõndis ja kõndis. Lumehange kukkumisest haiget saanud puus andis küll veel veidi tunda, kuid muretseva ema indu kella kolmeks Esku palvemaja juurde jõuda see ei vähendanud. Saare perenaine teadis täpselt mida ta tegema pidi, ehkki Merlele ta sellest rääkida ei sõandanud. Las aga naudid pealegi oma esimest armumist. Taali mõtles teel olles hoopis seda, mida õpetajahärrale öelda ja kuidas temaga üldse juttu alustada, sest kirik ja kõik sellega seonduv oli tema jaoks kaugel ja võõras. Esku palvemaja olemasolust ei teadnud ta enam, et see olla baptistide ja priikoguduste heatahtlike vendade annetuste abiga 1926 aastal ehitatud ja seal toimuvat lisaks jumalateenistustele ka puutöö- ning korvipunumisring. Teiselt poolt aga tundus Saare Taalile veidi kummaline Merle hingeelust võõra mehega rääkima hakata, aga nagu vanasõnagi ütleb, kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem. Kuigi naine kogu südamest lootis, et pärast Lauriga tutvumist, keda kohalikud ka onu Mardiks kutsusid Merle trots tema vastu ometi muutub, siis kindel polnud ta selles ometi sugugi. Miski nagu ütles, et see konflikt ei ole veel sugugi lõppenud, et Bläku Eduard võib tema ainsamale tütrele teha midagi, mis hoopiski mitte sünnis ei ole ja lisaks kõigele veel alusetuid kuulujutte sünnitab. Oleks ju lausa loomuvastane arvata, et Bläku Eduard oma ähvardusi korda ei võivat saata, kuigi uskuda tema juttu ei võinud ju kunagi. Saare Taali sammus edasi ja taevast hakkasid langema laiad lumehelbed. Taali kiirendas sammu ja peagi nägi ta palvemaja katust eemal kutsuvalt paistmas, ristimärk valge koheva lumevaiabaga kaetud. Aga aeg, seda oli alati puudu.

Kergemad polnud asjalood ka Kasesalude juures. Pärast Eedi külastamist oli Lembit sootuks tujust ära. Ta käis närviliselt toast kööki ja jäi siis pliidi juurde seisma:

„Naine, kuule, mida sina nendest Bläku Eduardi tegemistest õige arvad? Mul ajab juba kangesti hinge täis. Eda sammus akna juurde, heitis pilgu aknast välja ja lausus siis murelikult:

„Oi, heldeke, Tõstamäe Tõnu ja Loopre Hannes lähuvad praegu Bläku Eduardi juurde sisse. Vanamees, kallid vanamees, see küll head ei tähenda.“

Lembit vaikis. Tal oli tunne nagu miski nõõriks ta kõri. Jah, elul olid ju omad seadused ja nendega pidi õppima elama, kuid kusagil sisimas aimas mees, et nii Bläku Eduardi kui teda ootab veel ees palju vaeva. Ta ei osanud aimatagi, kui pahas tujus Eduard tol õhtul oli. Järgneb